

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Y.B.**, ev. č. ..., narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Pavlem Sadílkem,
advokátem, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019 č.j. OAM-196/LE-BA02-P08-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Pavlu Sadílkovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 26. 4. 2019 se žalobce domáhal přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019 č. j. OAM-196/LE-BA02-P08-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany

je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) nepřípustná, řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje, a současně bylo rozhodnuto, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen Nařízení Evropského parlamentu a Rady nebo Dublinské nařízení), je Polská republika.

2. V žalobě doplněné k výzvě soudu žalobce prostřednictvím ustanoveného obhájce uvedl, že do ČR přicestoval z Ukrajiny přes Slovensko koncem srpna nebo počátkem září 2018, aniž by měl povolení k pobytu na území ČR. Žalobce však byl držitelem polského pracovního víza, které ho opravňovalo k pobytu na území Polska po dobu od 14. 6. 2018 do 28. 5. 2019. Na základě tohoto víza pracoval zpočátku v Polsku, pak byl na Ukrajině, kde naboural auto mafie a dluží jí 3000 dolarů, poté vycestoval do ČR, kde pracoval bez povolení. Do ČR vycestoval žalobce bez povolení z důvodu, že v Polsku mu na základě pracovního povolení byla vyplácena neúměrně nízká mzda, která mu neumožňovala splácet dluhy a platit výživné. Žádost o udělení azylu podal z důvodu, že se obává výhrůžek mafie, které dosud neuhradil uvedených 3 000 dolarů a na Ukrajině není schopen si tuto částku vydělat. Dalším důvodem je obava, že na základě povolávacího rozkazu bude muset jít bojovat na východní Ukrajinu, kde umírá mnoho vojáků. Žalobce konstatoval, že k prokázání uvedených tvrzení není schopen z důvodu svého zajištění předložit žádné důkazy. S ohledem na tyto skutečnosti má žalobce za to, že mu může být udělen azyl v ČR z humanitárních důvodů a požádal soud, aby zamítavé rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě** ze dne 28. 5. 2019, které bylo zdejšímu doručeno dne 29. 5. 2019, uvedl, že v souladu s čl. 7 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady přistoupil k hodnocení kritérií určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Na základě informací získaných z Polské republiky žalovaný konstatoval, že v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce držitelem víza vydaného Polskou republikou s platností od 14. 6. 2018 do 28. 5. 2019. Žalovaný zaslal na základě požadavku Polské republiky pro zahájení dublinského řízení výpis z databáze EURODAC. Dne 5. 4. 2019 Polská republika oznámila, že uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (druhý pododstavec) se zabýval skutečnostmi, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Správní orgán vycházel především z Informace OAMP ze dne 8. 1. 2018, která se týká azylového systému v Polské republice. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochraně a k zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Případné vycestování žalobce do Polské republiky nepovažuje žalovaný za rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („Právo na respektování soukromého a rodinného života“), a to zejména z toho důvodu, že v České republice nemá žalobce žádné rodinné, sociální ani ekonomické vazby a nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. Žalovaný proto nevidí objektivní překážky, které by žalobci bránily v pobytu na území Polské republiky. Pro řízení před soudem odkázal žalovaný na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na

vydané rozhodnutí. K obsahu žalobních bodů žalovaný správní orgán sdělil, že se mýlí s vydaným správním rozhodnutím, které se zabývalo určením příslušného státu odpovědného za věcné posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, a důvody podání žádosti tedy neposuzoval. Věcné posouzení provede až Polsko jako odpovědný stát podle Dublinského nařízení. Žalovaný vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. a neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. **Při pohovoru v rámci tzv. Dublinského řízení** dne 12. 4. 2019 žalobce mj. uvedl, že Ukrajinu opustil na konci srpna nebo začátkem září 2018, do té doby žil na Ukrajině. Původně žalobce odcestoval do Polska za prací, byl tam den nebo dva, ale v Polsku se mu nelíbilo, tak odjel do ČR, kde už dříve pracoval. V České republice byl žalobce poprvé v roce 2006, pak různě pendloval podle toho, jak mu udělili vízum. V roce 2018 žalobce požádal o polské pracovní vízum a odjel tam pracovat. České pracovní vízum si žalobce nevyřídil, protože ho nemohl oficiálně získat, jde to jen přes prostředníky. K tomu žalobce konstatoval, že české pracovní vízum stojí 1 300 euro na 2 roky přes prostředníka, zatímco polské stojí jenom 100 dolarů, je to taky přes prostředníka, ale vydávají ho na počkání jako na běžícím pásu. Z Ukrajiny žalobce odjel, protože kolem 20. srpna 2018 naboural auto mafiánů, kteří po něm chtěli zaplatit asi 3 000 dolarů, žalobce však dluh nesplácí, tak už je asi vyšší. Z Ukrajiny odjel žalobce také proto, že nechtěl do války, pořád mu přicházela předvolání. Na Ukrajinu se po odjezdu žalobce nikdy nevrátil. Do Polska, kam žalobce cestoval za prací, jel mikrobusem, který vozí pravidelně z Ukrajiny dělníky, projížděli přes Maďarsko a Slovensko. Polsko vydalo žalobci vízum platné asi do května 2019. O mezinárodní ochranu na území nějakého členského státu ani Polska žalobce nežádal. Žalobci nebylo v Polsku ani v jiném členském státě uděleno povolení k pobytu, v Polsku byl moc krátce a nestihl si ho vyřídít. V ČR je žalobce od té doby, co přijel vloni z Polska, pobýval v Praze. Žádost o mezinárodní ochranu podal v ČR proto, že se mu v ČR líbí a nechce se vracet domů, kde má problémy. Problémy má žalobce také v rodině, je rozvedený, kvůli incidentu s autem se pohádal s rodiči, za kterými také přišli mafiáni. V zemích Evropské unie žalobce žádné rodinné příslušníky nemá, možná je tu někde jeho bývalá manželka za prací, jsou ale rozvedení. V zemích Evropské unie žalobce zatím žádnou partnerku nemá, neboť žena stojí peníze. Zdravotní stav žalobce je dobrý, žádnou zvláštní lékařskou péči nepotřebuje, v žádné z členských zemí, ve kterých žalobce pobýval, lékařskou péči nevyhledal. Do Polska, které by na základě tzv. Dublinského řízení mělo převzít odpovědnost za posouzení žalobcovy žádosti, není žalobce ochoten se vrátit, neboť je to tam dle žalobce stejné jako na Ukrajině. V Polsku byl totiž žalobce ubytován v hrozném ubytovně, kde netekla voda, všude byla špína a práce v Polsku je nejistá. Žalobce konstatoval, že v Polsku je obrovská fluktuace lidí, často kvůli podmínkám odcházejí, aniž by dostali zaplacené za práci, kterou odvedli. Žádnými doklady na podporu svých tvrzení žalobce nedisponuje.
5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019 č. j. OAM-196/LE-BA02-P08-2019** žalovaný rozhodl ve věci žalobce o jeho mezinárodní ochraně zastavením řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, když státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je podle čl. 3 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady Polská republika. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 15. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 20. 3. 2019 žalobce k žádosti sdělil, že z Ukrajiny přijel přes Slovensko mikrobusem do Prahy na konci září nebo začátku srpna 2018. Zhruba před sedmi lety zde pracoval

oficiálně na vízum. Nyní měl polské vízum platné do května 2019, jenže v Polsku se mu nelíbilo, a proto tam zůstal pouze chvíli a rozhodl se jet do České republiky. Žalovaný nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu čl. 3 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Žalovaný konstatoval na základě informací jemu známých z akceptace Polské republiky, že žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem víza vydaného Polskou republikou s platností od 14. 6. 2018 do 28. 5. 2019. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady. S ohledem na výše uvedené požádal žalovaný dne 27. 3. 2019 Polskou o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal žalobce dne 15. 3. 2019 v ČR. Dne 1. 4. 2019 obdržel správní orgán zamítavou odpověď Polské republiky se zdůvodněním, že pro zahájení dublinského řízení potřebují výpis z databáze EURODAC, který obsahuje otisky prstů jmenované osoby a datum žádosti o mezinárodní ochranu. Z toho důvodu zaslal správní orgán dne 1. 4. 2019 Polské republice požadovaný výpis a následně dne 5. 4. 2019 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný se s ohledem na čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z Informace OAMP ze dne 8. 1. 2018, týkající se azylového systému v Polské republice, ze které žádné systémové nedostatky v Polské republice ve vztahu k azylovému řízení a podmínek přijetí žadatelů nevyplynuly. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. K tomu žalovaný uvedl, že Polsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy i lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv a Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. V souladu s čl. 36 odst. 3 s. ř. s. dal žalovaný žalobci dne 12. 4. 2019 možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce žalovanému sdělil, že se s podklady seznámit nechce, nechce navrhnout jejich doplnění a nechce se vyjádřit ke zdrojům informací. Žalovaný neshledal v tomto případě důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, jehož podstatou jsou zejména humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalovaný se rozhodl v případě žalobce neaplikovat tento článek s odůvodněním, že případné vycestování žalobce do Polské republiky nepovažuje za rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejm. s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv („Právo na

respektování soukromého a rodinného života“), a to zejména z toho důvodu, že žalobce je zletilou osobou bez rodiny a v České republice nemá žádné sociální ani ekonomické vazby a navíc nebyly zjištěny žádné překážky, které by žalobci bránily v pobytu na území Polské republiky. Žalovaný tak v souladu s čl. 18 Dublinského nařízení dospěl k závěru, že Polská republika je povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

6. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný i žalobce s takovým způsobem projednání věci souhlasili.
7. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
8. Podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. *při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě.*
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
12. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Evropského Parlamentu a Rady není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
13. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Evropského Parlamentu a Rady pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
14. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 3. 2019. Na základě informací z Polské republiky byl žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu držitelem víza vydaného Polskou republikou s platností od 14. 6. 2018 do 28. 5. 2019. K žádosti správního orgánu se Polská republika vyjádřila dne 5. 4. 2019 tak, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. V daném případě tak je namíste aplikace čl. 12 odst. 2 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (viz výše), ze kterého jednoznačně vyplývá, že příslušným k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Polská republika.

15. Podle názoru soudu tak byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Polsko nenaplnuje obavy, že by žalobci po jeho předání do této země hrozilo nelidské a ponižující zacházení ve smyslu Listiny základních práv a svobod EU na základě systémových nedostatků azylového řízení, přičemž žalovaný toto hledisko posuzoval jak z hlediska objektivního, tak z hlediska individuálního ve vztahu k tvrzením žalobce. Napadené rozhodnutí pak soud neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněným žalobních námitek a nenašel v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.
16. Soud přihlédl k tvrzením žalobce v rámci pohovoru dne 12. 4. 2019, jak jsou shrnuta výše v odstavci 4 tohoto rozsudku, a také k tvrzením žalobce uplatněným v žalobě. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Evropského Parlamentu a Rady. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).
17. Žalovaný se na str. 4 napadeného rozhodnutí zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z Informace OAMP ze dne 8. 1. 2018, týkající se azylového systému v Polské republice. *Jmenovaná zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně v Polsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského Parlamentu a Rady je Polsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovala systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy i lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.*

18. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že v Polsku byl ubytován v hrozně ubytovně, kde netekla voda, všude byla špína a práce v Polsku je nejistá, neboť je v Polsku obrovská fluktuace lidí, protože často odcházejí kvůli podmínkám, aniž by dostali zaplacenou práci. Žalobce však svůj názor, že v Polsku k systémovým nedostatkům – tedy nikoli k ojedinělým incidentům a excesům – dochází, nijak nepodložil. Soud nepovažuje uvedená tvrzení žalobce za systémové nedostatky ve smyslu Dublinského nařízení ve vztahu k azylovému řízení a podmínkám přijetí žadatelů v Polské republice. S důrazem na individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem a nehovořil o tom, že by fungování polského azylového systému a podmínky přijetí žadatelů pro něj byly nepřijatelné a znemožňovaly by zcela jeho návrat, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Polsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv. Problémy, o nichž žalobce v souvislosti se svým pobytem v Polsku hovořil, nadto dle náhledu soudu nedosahovaly takové intenzity, aby bylo možno hovořit o zjevném rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný své úvahy dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce uváděl v průběhu správního řízení, byly i shromážděné podklady k situaci v Polsku přiměřeně aktuální, relevantní a podložené informacemi z různých zdrojů.
19. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, aby jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR bylo vyhověno z humanitárních důvodů. Žalobce namítal, že mu na Ukrajině hrozí nebezpečí od mafie, které dluží peníze, a zároveň má obavu z předvolání do války, ve které by byl jeho život ohrožen. K žádnému z těchto tvrzení však žalobce nebyl schopen předložit soudu ani správním orgánům jakékoliv důkazy. Žalobce poukazoval na aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady, podle kterého *se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný*. K tomu soud uvádí, že uvedené ustanovení upravuje tzv. absolutní správní uvážení neboli diskreční pravomoc, tj. zákonem založenou volnost správního orgánu zvolit si při řešení určitého případu jednu z více právně přípustných variant, volná úvaha může být založená pouze zákonem, resp. z něho odvozenou právní normou. Uvedené ustanovení upravuje procesní, nikoliv věcné otázky, a žalovaný zvážil použitelnost tohoto ustanovení v daném případě, avšak rozhodl, že Česká republika žádost žadatele o mezinárodní ochranu Českou republikou atrahovat nebude. V úvahu při správním uvážení přitom vzal fakt, že žádné z žalobcem namítaných nebezpečí mu v Polské republice, která je v souladu s čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení státem příslušným k rozhodnutí o mezinárodní ochraně žalobce, nehrozí. Ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného je soud toho názoru, že případné vycestování žalobce do Polské republiky není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejm. s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to zejména z toho důvodu, že žalobce je zletilou osobou bez rodiny a v České republice nemá žádné sociální ani ekonomické vazby a navíc nebyly zjištěny žádné překážky, které by žalobci v pobytu na území Polské republiky bránily.
20. Podle čl. 18 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady *je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu*. Ve shodě s žalovaným tak soud nezjistil žádnou objektivní skutečnost, ani v tomto případě nebyly prokázány humanitární důvody, na základě kterých by Česká republika byla státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení

mezinárodní ochrany a Polská republika by naopak nebyla povinná převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

21. Lze shrnout, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem i s nařízením Evropského Parlamentu a Rady, podklady obstarané žalovaným byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a byly součástí správního spisu. Žalovaný hodnotil vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a své hodnocení řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, se kterými by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
24. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Sadílek a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 10. 6. 2019, která je tvořena 2 úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) á 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a 2 paušálními částkami á 300 Kč dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu. Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (§ 57 odst. 2 s. ř. s) a to ve výši 1 428 Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený č. 724242339/0800 pod VS: 60302019.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 8. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně